

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 15. lipnja 2022.

[[Multimedia](#)]

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Čuli smo jednostavan i dirljiv izvještaj o ozdravljenju Šimunove punice – koji se još ne zove Petar – u verziji Evanđelja po Marku. Kratka zgoda iznesena je, s malim, ali sugestivnim varijacijama, i u drugim dvama sinoptičkim evanđeljima. „Punica Šimunova ležala u ognjici“, piše Marko. Ne znamo je li se radilo o lakšoj bolesti, ali kad si star i obična vrućica može biti opasna. Kad ostariš, više ne zapovijedaš vlastitim tijelom. Mora se naučiti izabirati što činiti, a što ne. Tjelesna snaga opada i napušta nas, čak i ako nam srce ne prestaje željeti. Stoga je potrebno naučiti čistiti želju: biti strpljiv, birati što tražiti od tijela i od života. Kad ostarimo ne možemo činiti isto što smo činili kad smo bili mladi: tijelo ima drugi ritam i moramo slušati tijelo i prihvaćati ograničenja. Svi ih imamo. I ja sâm moram sada hodati sa štapom.

Bolest pogađa starije osobe na drukčiji i nov način u odnosu na vrijeme kad si mlad ili u zreloj dobi. To je poput teškog udarca koji se sruči na čovjeka u dobi koja je već sama po sebi teška. Bolest u starosti kao da ubrzava smrt i u svakom slučaju skraćuje vrijeme života koje već ionako držimo kratkim. Uvlači se sumnja da se nećemo oporaviti, da će „mi to biti posljednji put da sam se razbolio...“ i tako dalje, javljaju se takve misli... Ne polazi nam za rukom sanjati o nadi u budućnost koja se čini nepostojećom. Poznati talijanski književnik Italo Calvino pisao je o gorčini starih ljudi koji više pate zbog gubitka onog što je bilo nekoć, nego što uživaju u dolasku novog. Ali prizor iz Evanđelja koji smo slušali pomaže nam da se nadamo i već nam nudi prvu pouku: Isus ne posjećuje sam bolesnu staricu, ide tamo zajedno sa svojim učenicima. I to nas pomalo tjera na razmišljanje.

Upravo je *kršćanska zajednica* ta koja se mora brinuti za starije osobe: brinuti se za rođake i prijatelje, ali to mora činiti zajednica. Posjećivati starije trebaju činiti mnogi, zajedno i često. Nikad ne smijemo smetnuti s uma ta tri retka iz Evanđelja. Poglavito danas kad je broj starijih znatno porastao, pa i u odnosu na mlade, jer smo u ovoj demografskoj zimi, parovi imaju manje djece, mnogo je starijih osoba, a malo mladih. Moramo osjećati odgovornost da posjećujemo starije koji su često sami i u svojim ih molitvama prikazivati Gospodinu. Sâm će nas Isus naučiti kako ih ljubiti. „Društvo zbiljski prihvaća život kad prepozna da je dragocjen čak i u starosti, u invalidnosti, u teškoj bolesti i kada se gasi“ (*Messaggio alla Pontificia Accademia per la Vita [Poruka Papinskoj akademiji za život]*, 19. veljače 2014.). Život je uvijek dragocjen. Kad je Isus ugledao stariju bolesnu ženu, primio ju je za ruku i ozdravio: ista je to gesta koju čini kad uskrisuje onu djevojku koja je bila mrtva: uzima je za ruku i pomaže joj ustati, ozdravlja je dižući je na noge. Tom nježnom gestom ljubavi Isus daje prvu pouku učenicima, a to je da se spasenje navješćuje ili, bolje rečeno, priopćava pažnjom prema toj bolesnoj osobi a vjera ove žene zablistala je u zahvalnosti za nježnost Boga koji se nad nju prigiba. Vraćam se temi koju sam ponavljao u ovim katehezama: ova kultura odbacivanja kao da želi izbrisati starije osobe. Dà, ne ubija ih, nego ih briše u socijalnom smislu, kao socijalnu kategoriju, kao da su teret koji nam je nositi: bolje je sakriti ih. To je izdaja vlastite ljudskosti, to je nešto najružnije, to znači selekcionirati život prema korisnosti, prema mladosti i ne prihvaćati život kakav jest, s mudrošću starijih, s ograničenjima tipičnim za starije osobe. Stariji nam imaju toliko toga za dati: postoji ta mudrost života. Toliko nas toga imaju za naučiti: zato mi moramo učiti također djecu da čuvaju i paze bake i djedove i da idu kod djedova i baka. Dijalog između mladih i baka i djedova, između djece i baka i djedova temeljan je za društvo, temeljan je za Crkvu, temeljan je za zdravlje života. Tamo gdje nema dijaloga između mladih i starijih nešto nedostaje te stasa naraštaj bez prošlosti, to jest bez korijena.

Ako je prvu lekciju dao Isus, drugu nam daje starica, koja usta i „posluživaše ih“. I kad se ostari mora se služiti zajednici. Dobro je da stariji nastave njegovati odgovornost služenja, pobjeđujući time napast da se stave po strani. Gospodin ih ne odbacuje, naprotiv, ponovno im daje snagu da služe. Želim primijetiti da u ovom izvješću nema posebnog naglaska od strane evanđelistâ: to je normalnost nasljedovanja koju će učenici naučiti, u svem svojem značenju, na putu formacije koju će doživjeti u Isusovoj školi. Starije osobe koje čuvaju raspoloživost za ozdravljenje, utjehu, zagovaranje za svoju braću i sestre – bili oni učenici, satnici, ljudi koje su mučili zlodusi, odbačeni... – možda su najviše svjedočanstvo čistoće one zahvalnosti koja prati vjeru. Kad bi se starije, umjesto da ih se odbacuje i miče s pozornice događaja koji obilježavaju život zajednice, stavilo u središte pažnje zajednice, bili bi ohrabreni u vršenju dragocjene službe zahvalnosti prema Bogu koji ne zaboravlja nikoga. Zahvalnost starijih osoba za darove koje su primili od Boga u svom životu, kako nas uči Petrova punica, vraća zajednici radost suživota i daje vjeri učenika bitnu značajku njezina određenja.

Ali, moramo dobro znati da duh zagovora i služenja, koji Isus stavlja na srce svim svojim učenicima, nije nešto što se tiče samo žena: nema sjene tog ograničenja u Isusovim riječima i

djelima. Evanđeoska služba zahvalnosti za Božju nježnost ni na koji način nije zapisana u gramatici muškarca gospodara i žene sluškinje. Međutim, to nikako ne znači da žene, kad je riječ o zahvalnosti i nježnosti vjere, ne mogu naučiti muškarce stvarima koje je ovima teže razumjeti. Petrova punica, prije nego što su apostoli ondje stigli, na svom je putu nasljedovanja Isusa pokazala i njima put. A posebna tankoćutnost Isusa, koji „prihvati je za ruku“ i nježno se sagnu nad njom, od početka je jasno pokazala njegovu posebnu osjetljivost prema slabima i bolesnima, što je Sin Božji zasigurno naučio od svoje Majke. Molim vas, neka starije osobe, djedovi i bake budu blizu djece i mladih da prenose to sjećanje života, da prenose to životno iskustvo, tu životnu mudrost. U mjeri u kojoj budemo povezivali mlade i starije, u toj će mjeri biti više nade za budućnost našega društva.

U sklopu pozdrava talijanskim vjernicima

I ne zaboravimo, molim, mučenički narod Ukrajine koji je u ratu. Ne navikavajmo se živjeti kao da je rat nešto nama daleko. Neka naše misli, naša ljubav, naša molitva i naša pomoć budu uvijek uz taj narod koji mnogo pati i trpi pravo mučeništvo.